

PRVI PANG

LITERARNO GLASILO

**OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
s podružnico Polenšak**

2009/2010
3
Št./LETNIK

PRVI PANG

LITERARNO GLASILO

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
s podružnico Polenšak

2009/2010
3
Št./LETNIK

»Križemsvet gredo stopinje,
križemsvet gazi po snegu.
Bogve, kdo je šel pred mano.
Bogve, kdo za mano gre ...«

(Kajetan Kovič, odlomek iz pesmi Bela pravljica)

Spoštovani bralci!

Vsak človek v življenju za sabo pušča stopinje in sledi. Eni se trudijo, da bi pustili čim lepše, pozitivne, prijetne sledi, vsem pa to ne uspeva.

Z našim literarnim glasilom želimo pustiti nekaj sledi v obliki pesmi, zgodb, likovnih stvaritev vas, dragi učenci. Trudili ste se in ustvarili umetnine, ki bodo ostale na papirju, čeprav v današnjem času dajemo poudarek elektronskim medijem.

Stopimo večkrat v naravo, pustimo zaslone – takšne ali drugačne – naj počivajo, poiščimo prijatelje, stopimo do ljudi in puščajmo za seboj čim več pozitivnih sledi. Dajmo prednost druženju in ne samoti.

Želim vam prijetno branje in uživanje ob likovnih izdelkih!

Valerija Lenart, knjižničarka

MOJE ŽELJE

ŽELIM SI:

- DA BI BILI VSI SOŠOLCI PRIDNI,
- DA BI VSI LEPO PISALI,
- DA BI SE VSI RADI UČILI, PRIDNO BRALI IN SE IMELI LEPO.

PATRICIJA JUNKER, 2. A

LASTOVKA

KO PTICA LASTOVICA VISOKO LETA,
SE LEP DAN OBETA.
KO PA NIZKO PRILETI,
VEČ DOLGO SONCA NI.

KO PA ZIMA PRIDE,
VSAKA LASTOVKA ODDIDE.

ALINA KRUSIČ, 2. A

BOŽIČEK JE BOLAN

NEKEGA DNE JE BOŽIČEK ŠEL PO DRVA. SPOTAKNIL SE JE OB VEJO IN JE PADEL V SNEG. ODŠEL JE DOMOV.

ŠKRATEK MU JE TAKOJ REKEL: »BOŽIČEK, TI SI BOLAN.«

»NE, NISEM.«

»ZAKAJ PA SI RDEČ IN KAŠLJAŠ? BOŽIČEK, TI MORAŠ OSTATI ČEZ BOŽIČ DOMA.«

»KAJ BO PA Z BOŽIČEM?«

»JAZ BOM ŠEL NAMESTO TEBE.«

»DOBRO. VENDAR TI RABIŠ RDEČO KAPICO S COFKOM. VZEMI MOJO. DANES MORAŠ ZAČETI HODITI!«

»DOBRO. DOBRO.«

»POJDI ŽE!«

»SAJ ŽE GREM.«

IN TAKO JE NINA DOBILA SVOJE DARILLO.

LEA ARNEJČIČ, 2. A

ZABAVA

VSE SE TRESE.

TO JE ZABAVA.

DANES BO ZABAVA,

NAJ NE BO NIHČE ZASPAN,

NAJ SE NOCOJ PRETIRAVA.

DANES BO ZABAVA,

NAJ SE NOCOJ PRETIRAVA.

DANES BO ZABAVA,

PRIDI NA ZABAVO TUDI TI.

NIKA VIŠENJAK, 2. A

ROŽICE ZA MAMO

Za mamo rože sem nabral
in v lepo vazo sem jih dal.
Ko mama je prišla domov,
sem rekel: »Rad te imam.«

Hvala, Nejček, rekla je,
ko pokazal sem ji rože še.
Stisnila me je zelo
in rekla: »Hvala za lepoto vso.«

Jernej Petek, 3. a

POMLAD

Pomlad prihaja, v gozdove in vrtove uhaja,
mrzlo ni več, zima odšla je že preč.

Juhej, juhej, že zvončki, poglej,
že zvončki cvete in ptički žgole.

Prihaja že osmi marec, bliža se dan žena.
Mamicam rožice kupimo, da jih razveselimo.

Ta dan je za žene najboljši, saj dobijo darilca
in nasmeh se prikrade na lica.

Filip Zelenjak, 3. a

IZ ZIME V POMLAD

Sneži, sneži, tiho sneži,
zebe me, ker zunaj mrzlo je.

Zvončki iz zemlje so pognali,
celo vas so zadišali,
mene pa iz hiše pozvali.

Trobentice so zatrobile,
celo vas so oglasile,
pri srcu toplo naredile.

Sonce je iz oblakov pokukalo
in nas osvetlilo.

Luka Janša, 3. a

DAN ŽENA

Dan žena je najboljši dan na svetu. Mami naredim presenečenje in jo razveselim. Naredim izdelek iz papirja, dodam še bonbon in rože in zapojem pesmico. Mama se zelo razveseli, me poljubi in močno objame. Zelo ji je všeč, zato ji pesmico še enkrat zapojem.

Ana Florjanič, 3. a

PUST

Pust je lep in zabaven. Le ko je mrzlo, ni prijetno. Za pusta si nadenemo maske in praznujemo. V maski se zelo dobro počutimo. Pustne maske so lahko grozne ali prijazne. Letos sem se oblekel v gusarja. Imel sem sabljo, prevezo za oči, obleko in puško. Šel sem v povorko. Imel sem se lepo in zabavno.

Anže Viher, 3. a

*Nina Kirič, 1. a,
Pustne šeme, voščenke*

Valentina Volf, 1. b, Zima, vodene barve

ZIMA

Po dolgem času sneži. Sneži, sneži, zunaj sneži, čakamo na dovolj snega. Mamica in očka sta se prišla ven igrat. Takrat je zarajalo zimsko veselje, iz snega smo delali vse mogoče stvari. Kmalu lahko sedemo na sanke. In že se peljemo po hribu navzdol. Drugi dan naredimo snežaka. Potem se sneg stali in je vse zeleno.

Doroteja Potrč, 3. a

GUSAR

Glej tistega tam,
ki je čisto sam
in nekam gre.

Sledimo mu,
juhu, pust je že tu!
Glej, maskare so že tu!

Gregor Golob, 4. a

MAŠKARADA

Kurenti so poskočili,
veselo vzdrušje naredili.
Tina je postala noj,
Jure pa veseli klovn.

Maske vse so zaplesale
in se v krogu veselja poigrale.
A krog veselja je izginil,
saj druge maske so prišle
in krofe nam pojedle vse.

Krofe nove spekli smo,
maske znova zaživele so
in krog veselja spet naredile so.

Tajda Špes, 4. a

MAŠKARE IN MAŠKARADA

Maske so prišle
in zganjale norčije.
Mi smo jih opazovali
in dobro praznovali.

Ko ta glavni so prišli,
naši dornavski cigani,
zaploskali smo jim,
ker res carski so bili.

Tudi kurenti
prav prisrčni so bili,
zimo so odgnali,
ker zunaj snega res več ni.

Naša šola glavna je bila
in v nulo je zažigala.
Zažigali smo tudi mi,
saj maske smo vsi bili.

Ko vsega konec je bilo,
nam pri srcu je bilo hudo,
na koncu smo odšli domov,
kjer nas ogrel je topli čaj.

Rachela Škrinjar, 4. a

GUSAR

Mami, počakaj,
naj grem v trgovino,
tam kupil bom sabljo
in ruto za pusta.

Jutri bom gusar,
iščem obleko,
da ne bi brez rute
gusar jaz bil.

Zdaj grem v povorko,
strah me sploh ni,
saj sem strašni gusar.

Imam črno brado,
nabrušeno sabljo
in ostre zobe.

Zdaj še za konec,
rad bi naznanil gusarjem vsem,
mi smo najboljši, mi smo najhujši,
vsi se bojijo, ko vidijo nas.

Jan Zver, 4. a

MAŠKARADA

Maškarada k nam prihaja,
mi že nestrpnost čakamo,
da maske se prikažejo.
Krofe jim ponujamo,
ker zimo odganjajo,
mi pa se smejimo
za veseli pust.

Katarina Brumen, 4. a

MOKRA PESEM

Žabe, rega, rega kvak,
so skočile v prvi mrak.
Žabec Tine, žaba Žana,
žabec Jan in še tisti Žvan.

Voda šprica
sem in tja,
glej, no, glej,
žabec Tine se jezi.

Poglejte zdaj
moj frak!
Saj je moker,
ves je moker.

Joj, joj, joj,
zdaj poroke
hitro konec bo.

Tajda Špes, 4. a

PTIČJA VOJSKA

Glej, prišla je vojska,
rom pom pom, rom pom pom,
ki jo vodi ptička Lojzka,
rom pom pom, rom pom bum.

Vsi naenkrat v pozdrav,
rom pom pom, rom pom pom,
pojej dva črva, da boš zdrav,
rom pom pom, rom pom bum.

Druga vojska že koraka,
rom pom pom, rom pom pom,
še v gozdu se smeji jim sraka,
rom pom pom, rom pom bum.

Zdaj veselo v napad,
rom pom pom, rom pom pom,
glej, Franc je padel v prepad,
rom pom pom, rom pom bum.

Napad se nadaljuje,
rom pom pom, rom pom pom,
ko druga vojska z ladjo odpluje,
rom pom pom, rom pom bum.

Ko se na ladji veselijo,
rom pom pom, rom pom pom,
jih valovi z ladje odkotalijo,
rom pom pom, rom pom bum.

Zmaga Lojzkina je bila,
rom pom pom, rom pom pom,
skakali so do oblakov in nazaj na tla,
rom pom pom, rom pom bum bum.

Ina Krajnc, 4. a

DRAGA MAMA

Draga mama je kot sonce,
sreča in veselje, smeh.
Je kot biser sredi morja,
ki ga ne premaga svet.

Draga mama, hvala ti
za jutra, dneve in noči.
Vesela bodi in se smeji,
da srečna si, to mi povej.

*Larisa Majcen, Tjaša Krajnc,
Tjaša Šalamun, Katarina
Brumen, 4. a*

Patricija Junger, 2. a, Gozd v jeseni, tempera

DAN ŽENA

Moja mama
zdaj praznuje,
saj je danes dan žena.

Šopek rožic ji nabere
in ga z objemom podarim,
izrečem ji še eno pesem,
pesem rožic in cvetlic.

Mamica se mi zahvali,
se v objemu zasmeji.

*Jan Zver, Tea Matjašič, Katja
Šoštarič, Tajda Špes, 4. a*

MOJA MAMA

Moja mama je kot sonce,
ki mi sveti v srce,
ki me boža in objema,
rada me ima.

Ko sem žalostna,
me razveseli,
ko vesela sem,
z mano se smeji.

*Rachela Škrinjar, Jana Meško,
Janja Orovič, 4. a*

MUC

Naš sivobeli muc
ima rad mačji cuc,
ker pa več mleka ni,
mu dedek kravje mleko nadoji.

In zdaj naš sivobeli muc
v svoji košarici spi
in tako močno smrči,
da še meni spati ne pusti.

Sergej Rojht, 4. a

VODA

Voda! Voda!
Moja prijateljica.

Kako se vodi mudi!
Le kam, le kam tako hiti?

V moja usta, v moja usta,
zdaj tako hiti.

Tadej Novoselnik, 4. a

JAKEC NOS IN ROZA JABOLKO

Jakec se je nekega dne spomnil in rekel mamici: »Mami, jaz bi jedel jabolko.«

Mama ga je čudno pogledala in mu dejala: »Saj pri nas nikoli ne jemo jabolka.«

Jakec je bil užaljen. Ves žalosten je odšel k teti Rozi. Teta Rozi pa je bila nekaj posebnega, saj je znala čarati. Ko je prišel Jakec k njej, jo je vprašal: »Teta Rozi, a bi vi znali pričarati jabolko?« Teta Rozi mu je odgovorila: »Bo že šlo, Jakec.«

Jakec je od veselja poskočil in objel teto Rozi. Teta Rozi pa mu je rekla: »Veš, ljubček mali, nekaj mi moraš zato prinesiti. »Kaj pa?« je vprašal Jakec.

»Prinesti mi moraš čarobno iglo kralja Sultana, dva cvetova močvirske rože, ključ čarobne srake in pecelj jabolka,« je zaključila teta Rozi.

Jakec je odšel in se po treh napornih dnevih vrnil nazaj. Prinесel je skoraj vse, kar mu je naročila teta Rozi: čarobno iglo, cvet močvirske rože in ključ, a nekaj je manjkalo.

»Ja, kje je pa pecelj?« je vprašala teta Rozi.

Jakec je povedal, da doma nimajo niti enega jabolka.

»Potem mi pa tako povej,« je rekla Rozi.

»Zdaj mi pa ne boš mogla pričarati jabolka,« je potarnal Jakec.

»Bom ga, bom, saj sem ti obljubila.«

»A kako?« je vprašal Jakec.

»Pričarala ti bom prav posebno jabolko, kakršnega nima nihče. Čarobno jabolko. Ampak zato mi moraš izpolniti eno

veliko, zelo veliko željo. V treh dneh mi moraš poiskati prstan čarovnice Temne noči, tako bom imela v sebi več moči in lahko ti bom začarala čarobno jabolko,« je rekla teta Rozi. »Kje pa jo najdem?« je vprašal Jakec.

»Našel jo boš za tisto goro, saj veš, Goro teme. Pa še nekaj, dala ti bom posebne rokavice za plezanje po strmih gorah, kakor je ta.«

Jakec je vzel rokavice in se odpravil domov. Doma si je vzel nahrbtnik s sendviči in se odpravil do Gore teme. Ko je prišel do gore je začel je plezati, a se mu je ponesrečilo, spet je poskusil in spet, a zaman. Spomnil se je, da mu je teta Rozi dala posebne rokavice za plezanje. Odhitel je domov. Doma je v nahrbtnik hitro stlačil rokavice in se spet odpravil h gori. Ponovno je začel plezati in čez nekaj ur prišel na vrh. Na vrhu je opazil stolček in sedel nanj, kajti bil je že na smrt utrujen.

»Čim, čomp, čemp,« se je zaslišalo in stol je Jakca odpeljal niže v dolino, kjer je živela zlobna čarovnica Temne noči. Jakec ni vedel, da je hudobna, in je čarovnico prosil, če mu da prstan. Čarovnica pa samo »čirule čarule« in že je bil začaran.

Potlej ga nihče ni več videl in ne našel. Rozi še ga zdaj išče, saj ve, kako si je želel jabolko.

Tajda Špes, 4. a

SNEGULJČICA IN PRIJATELJICE

Nekoč je živel deklica z imenom Sneguljčica. Imela je veliko prijateljic, s katerimi se je igrala.

Nekega dne je povabila Pepelko, Zlatolasko, Lepotico in Alico, da bi odšle z žogo na igrišče. Ko so hodile skozi gozd, so se lovile. Naenkrat je Lepotici spodrsnilo in je padla v potok. Ustrašile so se in začele klicati na pomoč. Takrat je mimo prišel lovec in je pomagal Lepotici iz potoka. Deklice so se mu zahvalile in odšle naprej. Lovec jih je opomnil, da naj bodo malo bolj previdne. Končno so prišle do igrišča. Tam so se igrale z žogo, lovile, metale na koš. Tako so se zabavale, da niso niti opazile, da bo skoraj večer. Sneguljčica je predlagala, da se počasi odpravijo proti domu, saj bodo drugače starši zelo hudi. Pobrале so žogo in začele hoditi proti gozdu. Pele so, se smejale ter se veselile. Naenkrat so pred seboj zagledale starejšo gospo.

»Pridite z mano na čaj,« jih je povabila starka.

Deklice so bile zelo žejne, zato so povabilo sprejele. Ko so vstopile v hišo, so se začudile. Zagledale so črnega muca in takoj jim je postalo jasno, da to ni prijazna gospa, ampak čarovnica. Sneguljčica je postala žalostna, saj je mislila, da bodo prijateljice hude na njo, saj jih je ona povabila na igrišče. Pepelka ji je rekla, naj ne bo žalostna, saj ni ona nič kriva. Deklice so spile čaj in od utrujenosti zaspale. Ko se je Alica zjutraj zbudila, je opazila, da čarovnica še spi. Zbudila je še prijateljice in tiho so začele hoditi proti vratom. Opazil jih je maček, ki je začel buditi čarovnico. Deklice so se ustrašile in tekle po gozdu. Takrat so pred seboj zagledale lovca, ki je rešil Lepotico iz vode. Deklice so mu povedale, kaj se jim je zgodilo. Lovec jih je pospremil do doma, kjer so jih že čakali objokani starši. Objeli so jih, saj so bili zelo veseli, da so se vrnile zdrave domov.

Sneguljčica, Pepelka, Zlatolaska, Lepotica in Alica so se odločile, da se nikoli več ne bodo odpravile same daleč od doma. Igrale se bodo rajši doma pred hišo, kjer je bolj varno.

Tjaša Krajnc, 4. a

PEPELKIN ROJSTNI DAN

Sneguljčica in Trnuljčica sta šli v gozd nabirat gozdne sadeže. Nabrali sta gozdne jagode, maline in borovnice. Ko sta napolnili košaro, sta odhiteli domov, kjer je Rdeča kapica že pripravljala biskvit za torto. Palčki in Ostržek so pripravljali mize in klopi. Pognili so mizo in nabrali šopek rož. Tudi Trnuljčica, Sneguljčica in Rdeča kapica so med tem že dokončale torto, spekle piškote in nalile sok. Skozi okno so videli prihajati Pepelko, zato so hitro vse položili na mizo.

Ko je Pepelka vstopila v sobo, je bila zelo presenečena, saj je bila prepričana, da se ne bo nihče spomnil na njen rojstni dan. Vsakega posebej je objela in se vsem skupaj zahvalila za presenečenje.

Valentina Trupkovič, 4. a

TEHNIŠKI DAN

25. 2. 2010 smo imeli tehniški dan – bil je dan elektrike. Zjutraj, ko smo prišli v šolo, to je bilo ob 08.20, smo si najprej ogledali moje žarnice, ki mi jih je posodil ati. Takoj za tem smo si pogledali posnetek o elektriki in umetnih jezerih. Drugo uro je v naš razred prišel električar Boris Lajh. Povedal nam je veliko stvari o elektriki. Naslednje ure smo delali električni krog, ki je bil fantastičen. Ni mi pa bilo všeč, da smo ga morali potem razdreti. Kmalu je bilo spet vse v redu, ker smo iz tega potem delali svetilnike, ki smo jih odnesli domov. Res je bilo nepozabno.

Če bi bilo več takih tehniških dni, bi bilo prekrasno.

Tajda Špes, 4. a

POČITNIŠKI ČETRTEK

Ko smo se zjutraj vstali, sem pogledal, če je še kdo večji zaspanec od mene.

Ja, je – moja sestra Katarina! Mamici sem takoj povedal za načrt, ki sem se ga domislil.

S Katarino bova to noč bedela. Prosim, naj naju nihče ne moti! Katarina se je končno zbudila in napisala sva spisek potrebnih stvari za aktivno preživljanje noči.

Na njem je pisalo: čips, cedevita, čokolada – sama zdrava hrana in pijača.

Tomaž Horvat, 3. a
Domišljajska žival, tempera

Po ogledu nadaljevanke sva šla v sestrično sobo. Naj vam povem, kakšen je bil načrt:

- 21:00 večerja – cordon blue,
- 22:00 pijača – cedevita,
- 22:30 čips,
- 23:00 čokolada,
- 24:00 branje knjige,
- 03:00 poslušanje glasbe,
- 05:00 igranje igre Sims 3,
- 08:00–18:00 dnevni spanec.

Do polnoči je kar šlo po načrtu, pri branju knjige pa se je malo zataknilo, zato sva igranje igre Sims 3 prestavila na bolj zgodnjo uro (00:30). Vmes sva še pogledala nekaj glasbenih video posnetkov. Tudi dnevni spanec sva prestavila na zgodnejšo uro. Kdaj je to bilo, žal ne vem, saj sem gledal le še na eno oko.

V petek sva s Katarino sklenila, da bova vsak počitniški četrtek in petek preživela na tak način.

Jan Zver, 4. a

INTERVJU S KVAKAJOČIH PET

»Pozdravljeni! Kot veste, vas vedno presenetimo. V prejšnji oddaji smo vam predstavili žabo Gago, v današnji oddaji pa boste spoznali skupino Kvakajočih pet. Dober dan, žaba Krofka, žabec Regec, žabec Lučlek, žabec Mlako in žabec Franci. Kako dolgo že obstaja vaša skupina?«

Kvakajočih pet: »25 žabjih let, od 9. 5. 1985.«

»Kako je nastala vaša skupina?«

Kvakajočih pet: »Ko smo bili še paglavci, smo se veliko skupaj igrali. Žaba Krofka je imela rada glasbo in tudi nas je začela zanimati. No, in takrat smo se dogovorili, da bi imeli skupino.«

»Koliko albumov ste že izdali?«

Kvakajočih pet: »139 žabjih albumov.«

»Kdaj bo izšel in kakšen bo naslov novega albuma?«

Kvakajočih pet: »Naš novi album z dvanajstimi pesmimi in naslovom Rega, rega ded bo izšel jutri.«

»Na žalost se mora skupina kvakajočih pet posloviti, ker imajo fotografiranje v Blatni mlaki.«

»Na svidenje!«

»Če bi radi dobili intervju, se prijavite na spletno stran www.kvakajočih.pet.žaba.si.«

Ina Krajnc, 4. a

Leonardo Čuš Geržević, 4. b
Ladja, mešana tehnika

POLENSKI RADIO – NOVICE

Frančka šla na Polenšak v trgovino, da kupila bi si kruh in vino.

Po poti srečala sosedovo je Tino, ki ima za njo novico fino.

Tina ji takoj pove novico, da Micka prodala je telico.

Frančka pride v trgovino, tam pa sreča še Jasmino, ki takoj pove za včerašnjo tatvino.

Plača Frančka kruh in vino, pa od prodajalke izve še to, da Minca rodila je deklino.

Frančka gre domov iz trgovine, dohiti jo Vera, ki gre ravno od frizera.

Vera ji pove še svežo novico, da Pepek zapustil je Mico.

Frančka se počuti strašno fino, ker je izvedela vse novice na brzino.

Polenski radio oddaja ob vsakem času novice, v vseh krajih imajo do poslušanja pravice.

Tadej Mlinarič, 4. b

POLENSKI RADIO

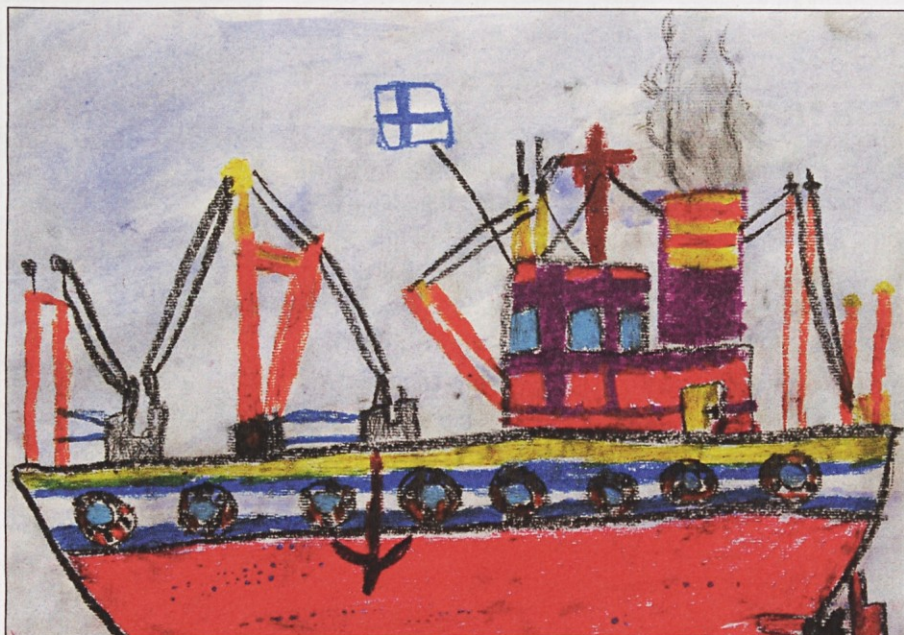
Če na Polenšaku radia ne bi bilo, bi sonce verjetno prepozno vzšlo.

Vaške gospe doma bi zaspale, in sveže novice bi v košu pristale.

Polenski radio zelo dobro oddaja, to je hitro dosegljiva postaja.

O ženi, o možu, otrocih in vseh, ki jih premore ta polenski meh.

Jernej Masten Toplak, 4. b

POLENSKI RADIO

Na Polenšaku radio oddaja,
to najboljša je postaja.

Pri nas izveste vse novice,
do čenč imamo vse pravice.

Kdo koga ne mara,
le kaj se tukaj dogaja?

Kdo peče dober kruh?
Polenske ženske niso od muh.

Moški znajo globoko orati,
da pšenica bo še za prodati.

Kar mi, novinarji, izvemo,
to naprej radi povemo.

Učenci 4. b

Ich bin ein Tisch,
meine Eltern sind Stühle,
aber wir sind keine Möbel.

Špela Bratuša, 7. b

Ich bin eine Hexe,
meine Eltern sind Zuberer,
aber wir sind die netteste Familie der Welt!

Ines Prejac, 7. b

Ich bin schwarz,
meine Eltern sind weiss,
aber wir sind eine bunte Familie.

Melani Žnidarič, 7. a

Ich bin Kaffee,
meine Eltern sind Milch,
aber wir sind kein Michkaffee.

Lea Podhostnik, 7. a

MEIN TRAUMHAUS

Mein Traumhaus hat zehn Zimmer. Das Badezimmer ist groß und schön. Die Küche ist nützlich. Es hat vier Wohnzimmer, alle sind sehr bequem. Das Schlafzimmer hat Ausblick auf das Meer. Der Garten ist sehr groß. Im Haus sind viele Blumen. Das Haus hat auch einen Abstellraum. Das Arbeitszimmer ist sehr groß und es hat vier Stühle und Tische. Die Wände sind aus Glas. Im Garten ist natürlich ein Schwimmbecken. Mein Traumhaus ist das schönste Haus auf der Welt.

Aleksandra Korpič, 7. b

V naslednjih treh prispevkih boste spoznali, kako smo se petošolci podali v preteklost. Daleč nazaj ... V prazgodovino k jamskemu človeku, pripotovali v stari vek do Rimljanov, preskočili srednji vek in prišli do novega ...

IZ JAME

Smo praljudje. Sem ena od devetih otrok družine, ki je del plemena, katerega poglavar je moj oče. Imam tri sestre in pet bratov. Ker sem najstarejša, me mama velikokrat povabi, da ji pomagam pri njenih opravilih.

Živimo v jami, ki se nahaja sredi velikega, gosto poraslega gozda.

Nekega dne smo otroci skupaj z očetom odšli pod pečino k izviru reke, kjer nas je učil, katero kamenje je primerno za izdelavo pestnjakov, puščic in nožev.

Aljaž Krepša, 4. a, Šopek, mešana tehnika

Pouk je bil tako zanimiv, da smo pozabili na lakoto, celo stemnilo se je že, ko smo ugotovili, da moramo domov. Oče nas je začel priganjati, naj pohitimo, saj bo mama v skrbeh. Na poti domov je prišlo do nezgode. Najprej se je sestra Lambi strgala cula in kamenje se je razsulo po težko prehodni poti. Lambo je oplazilo po bosih nogah. Od bolečine je zaječala. Oče si jo je dal na hrbet in pot smo nadaljevali. Doma smo našli objokano in zaskrbljeno mamo. Bala se je za nas, saj še nikoli nismo ponoči hodili okrog.

Drugo jutro smo z očetovo pomočjo izdelovali orožje za lov. Zelo smo se trudili, saj smo vedeli, da bodo na lov z očetom lahko odšli le trije najboljši in med temi bo izjemoma ena deklica. Seveda sem želela, da bi to bila jaz. To delo je bilo težko in zapleteno. Orožje smo izdelovali s pomočjo manjših, ostrih kamnov. Očeta smo ves čas spraševali in prosili za pomoč. Z mojim pestnjakom je bil zelo zadovoljen. V upanju, da bom smela na lov, sem se zelo trudila. Ko je sonce odhajalo spat, smo končali z delom. Oče je izbral, kdo bo smel z njim na lov. Poleg bratov Glinga in Glunga sem to bila jaz, Glanga. Od razburjenja sem slabo spala.

Nika Gajser, 5. a, Deževen dan, mešana tehnika

Oče nas je zbudil, še preden se je zdanilo. Odpravili smo se na prvi lov za hrano. Po gozdu smo hodili tiho in sklonjeno. Vodil nas je oče, ki je poznal pot. Kmalu smo prispeli na gozdno jaso. Pričelo se je daniti. Ustavili smo se pod velikim drevesom. Oče nam je zašepetal, naj bomo tiho in mirni. Napeto smo opazovali in kmalu sta se pojavila dva bizona. V nas je rasla napetost. Razmišljala sem, kako ubiti tako veliko žival.

Oče se je pripravil, da napade eno od živali. Komaj sem upala dihati. Postal me je strah. Oče je previdno sprožil puščici in zadel eno od živali. Ni je ubil, le ranil jo je. Takrat smo se spustili v dir za njo. Kmalu smo naš plen dohiteli, saj se je ranjena žival vedno bolj opotekala. Oče je izstrelil še nekaj puščic in bizon je obnemogel. Sedaj smo bili na vrsti mi, mladi lovci. S pestnjaki smo ga tolkli po glavi, dokler ni povsem obmiroval. Bili smo zadovoljni, saj smo bili za nekaj dni preskrbljeni s hrano.

Med kosilom je oče hvalil naš prvi lov. Res smo se dobro izkazali.

Erika Hameršak, 5. a

ANA FLAVIA – RIMLJANKA

Ave!

Moje ime je Ana Flavia in sem hči rimskega vladarja. Imama fanta Augusta, ki je že en mesec zdoma. Jasno, saj je legionar. V teh dneh bije pomembne bitke. Brez njega mi je dolgčas in zelo ga pogrešam.

Pri sužnji Theodori se vsak dan učim germanski jezik, tako da mi čas hitreje mine. Sicer imam zadnje dni polne roke dela. Pripraviti in razposlati moram vabila za moj ples, saj bom praznovala 16. rojstni dan. Najbolj si želim, da bi se plesa udeležil tudi moj fant Avgusto.

Končno je minila še ta ura učenja in sedaj na delo. Razmišljam o obleki. Biti moram lepa in za pomoč poprosim svojo sužnjo, šiviljo. Obljubi mi, da bom blestela.

Dokončam vabila in napeto premišljujem, kako ga naj pošljem svojemu ljubemu Avgustu.

Spomnila sem se, da se na bojišče odpravlja Lucius, ki je očetu pomagal pri načrtovanju osvajalskih pohodov. Njega sem prosila za pomoč.

Čas priprav je hitro tekel in napočil je moj veliki dan. Oblekla sem belo obleko z rdečim in zlatim okrasjem. Bila sem zadovoljna.

Pohitela sem v dvorano, kjer se je že nabralo veliko gostov. Prijazno sem jih pozdravila, vendar razočaranja nisem mogla skriti. Avgusta ni bilo med njimi.

Sužnja Minodora je dala znak za začetek strežbe. Mize so se šibile pod dobrotami, glasba je zaigrala in slavje se je začelo. Ali vidim prav? Proti meni stopa moj ljubi Augusto. Prime me za roko in odpelje na plesišče.

Uživam in vsi okrog mene so srečni.

Ave!

Nika Serban, 5. a

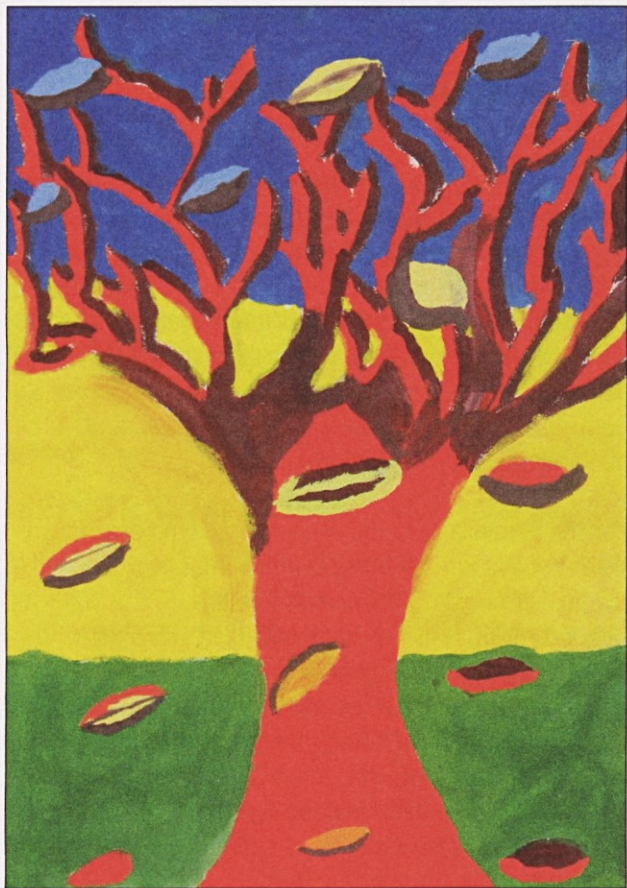
PRIMOŽ TRUBAR – OTROK

Na svet sem prijel leta 1508 v Rašici pri Velikih Laščah tesarju in mlinarju Mihu, podložniku turjaških grofov, in mami Jeri.

Prvi »Trobar« na Raščici so v urbarju zasledili leta 1482. Bil je mlinar. Priimek kaže, da je bil moj praded kak »trobar«, morda graščanski »trobec«, »klicar«, ki se je preživljal s trobo ali trobljo. Moj rojstni kraj je bil v mojem času najpomemb-

Denis Nedeljko, 6. b

Drevo v jeseni, tempera

nejše gospodarsko in prometno središče velikolaške dežele. Vas je štela trinajst kmetij in tri mline. Med njimi je bil tudi mlin mojega očeta, na katerem sem kot otrok tudi delal. Seveda pa ni manjkalo zabave in smeha po delu, kar je meni zelo ustrezalo, saj sem bil zelo živahen fantič. Oče je bil zraven trdega dela v mlinu tudi »cehmnožer«, »mitničar«, ki je beležil dohodke turjaške mitnice, kar je pomenilo, da je moral znati pisati.

Leta 1520 je oče Miha prosil vse moje sorodnike za dovoljenje, da smem študirat za duhovski stan. Pri dvanajstih letih sem zapustil dom. Tako se je moje šolanje pričelo na Reki. Med šolanjem sem spoznal tudi škofa Bonoma, ki mi je pri devetnajstih letih dodelil župnijo.

Začela se je moja poslanska pot, na kateri je nastala 1. slovenska knjiga.

Eva Lajh, 5. a

ZA LEPŠI DAN

Ob toplem sončku sem pokukal v svet,
prelepo pomlad pozdravil sem spet.
Sem zvonček balonček iz zvončne vasi,
kjer vsi cvetimo vsaj nekaj dni.

»Au! Le kaj počneš, hudoben fantič?
Mar tebi za lepote narave res ni nič?
Utrgal me je in nesel domov,
o joj, le kaj bo z menoj?

Saj res, jaz tepko, danes je dan žena,
dal me bo punc, ki rad jo ima.
Naj moja lepota ji dan popestri in
moji bratci bi enako storili vsaki deklici.

Gašper Lovrec, 6. a

DEŽ

Zrem čez okno,
gledam kako dež pada na tla,
kako izpira uničeno zemljo,
nemočno drsi po zraku.
Spominja me na solze,
ki utapljajo bolečino,
ravno sedaj po mojem licu polzijo,
ko gledam ta dež, ki pada z višine v to sivino.

ŽIVLJENJE

Veliko poti,
prepirov, zmot in laži,
marsikomu ni več do življenja
zaradi trpljenja.

A to življenje gre naprej,
kot bi pisal življenjski esej,
z dobrimi in slabimi stvarmi,
zgodbo tega sveta pestri.
Vsako življenje pa se enkrat konča,
ter se zapiše v zgodbo sveta,
zadnji list življenjske knjige obrne
in to knjigo s temoto pogrne.

Melanie Golob, 8. a

DREVO ŽIVLJENJA

Čar, nanj pada mrak,
čarobno sesuje se v prah.
Hladno, z vlažnimi vejami
zatohel zrak.

Padam,
kričim, ječim, neslišno je vse.
Zemlja požira telo,
duša uhaja v nebo.

SLUTNJA

Glas se odbija,
me tepe po glavi.
Pogled, ki ubija,
občutek, ki davi.

Odmaknjena v kot sobe,
hlinim asketa in sedim v temi.
Gledam pritajene sence,
v strahu kot vse druge dni.

Takrat me navdaja ta hladna slutnja.
Slutnja smrti me plaši,
da nekoč vsa zgubana in stara,
bom umrla sred noči.

EKSTAZA

Zrem v praznino,
moj pogled je oddaljen.
Vse šviga mimo,
pa tega ne opazim.

Sem v nekakšnem raju
z visokimi drevesi.
V mesecu maju
na cvetoči jasi.

Vse je tako tiho, mirno,
da slišim svoje misli.
Končno si oddahnem,
se prepustim melodiji.

Ko bi le trajalo večno.
Pa vendar se konča.
Pred seboj spet vidim steno,
na njej se še vedno
prelivajo barve in misli.

MAMA

Vsak dan se začne s teboj,
saj jaz sem otrok tvoj.
Tvoj nasmeh je zelo prijazen,
res nisva si narazen.
Vem, da rada me imaš,
ko se z ljubeznijo v očeh smehljaš.

Eva Štrafela, 8. a

Letošnje tekmovanje iz materinščine, katerega naslov je bil **Dom tvoje, moje pesmi**, je tudi letos potekalo od 2. do 9. razreda. Komisija za tekmovanje, ki poteka v okviru Zavoda Republike Slovenije za šolstvo, je oblikovala naslov tekmovanja in izbrala štiri besedila, ki so bila v letošnjem letu podlaga za preverjanje bralne zmožnosti ter zmožnosti pisanja spisa, povezanega z izbranim književnim besedilom. Udeležba na šolskem tekmovanju je bila številčna, trije učenci naše šole pa so se udeležili še regijskega tekmovanja, kjer je Kaji Rukav uspelo osvojiti srebrno priznanje. Vsem tekmovalcem iskrene čestitke!

Nataša I. Ropič

CICIBANOV DAN

CICIBAN VSAK DAN LAHKO ZVONI NA ZVONEC. KO POZVO-
NI DO KONCA, GRE TRKAT NA OKNO. TISTI, KI ŠE SPIJO, SE
NAJ HITRO ZBUDIJO. ČISTO VSE V MESTU JE ZBUDIL.

SREČAL JE PTIČICO. PTIČICA GA OPAZI IN MU REČE: »ČIV
ČIV. DOBER DAN TI ŽELIM.«

»HVALA. JAZ TEBI TUDI.«

»KAJ SI PA DELAL, DA SI TAKO UMAZAN?«

»SREČAL SEM ENO LENO PRIJATELJICO. DOMA JE V NEKI
ČUDNI HIŠI, KI ČARA. TAM CELO PETELIN LAHKO ČARA.«

CICIBAN SE JE ŠE DOLGO POGOVARJAL S PTIČICO.

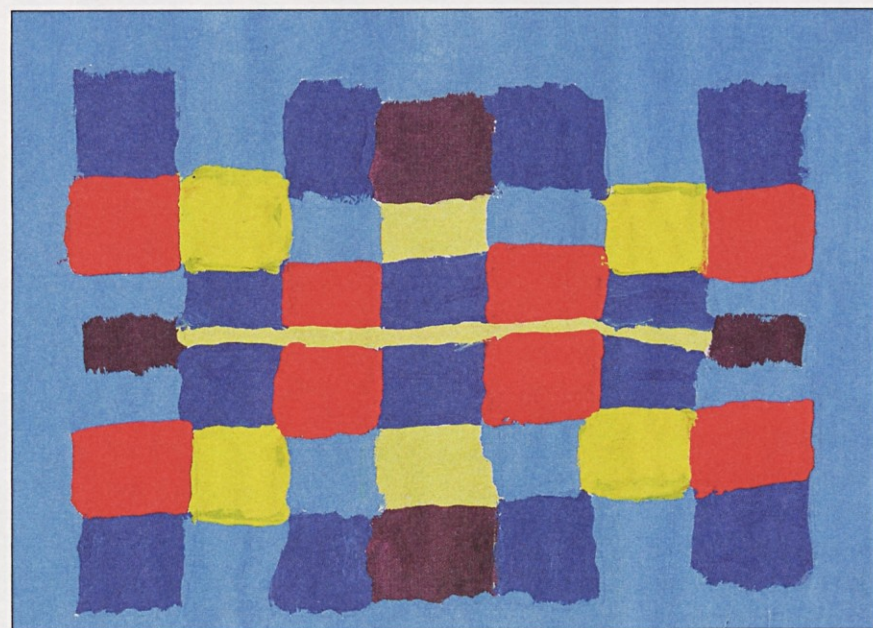
LEA ARNEJČIČ, 2. A

CICIBANOV DAN

Zjutraj se zbudi, pomane si oči, umije se, obleče. Poje zajtrk
in se obližne. Steče v goščavo, pozdravi čebelo in ptičko:
»Dobro jutro, čebela in ptička.« In teče dalje. Igra se, da je
kralj, gostilničar, župnik, učitelj, da je zrasel in postal gospo-
dar, da se vozi v limuzini, da skače do neba. Naredi si čolni-
ček in se igra, da je kapitan barke, da pleza kakor veverica in
še bi lahko našteval.

Postane temno. In ciciban se odpravi domov. Spet pozdravi
ptičko in čebelo: »Lahko noč, ptička in čebela.« Teče v vas
in vidi domačo hišo. Pripoveduje, kaj se mu je zgodilo in
kaj se je igral. Nato povečerjajo. Ciciban gre spat. To noč je
sanjal, da je bil pri črnih poglavar. Nato je sanjal, da je v šoli
najčedneje. Zjutraj se je zbudil in ... beri znova.

Primož Doberšek, 3. a

*Denis Majerič, 7. a
Mreža kompozicija, tempera*

BINA ŠTAMPE ŽMAVC

Bina Štampe Žmavc je izvrstna pesnica. Njene pesmi so mi
zelo všeč. V pesmi Dreganja je izrazila svoja čustva. Posame-
zna čustva prikazuje tako, kot jih čuti pesnica Bina Štampe
Žmavc. Ta čustva razumem popolnoma enako. Ko si vesel,
se smejiš, ko si jezen, dregneš v jezo, kadar ni po tvoje, dre-
gneš v mulo, ko si žalosten, dregneš žalost. V drugih pe-
smih zbirke Živa hiša so prikazana naslednja čustva: veselje,
razočaranost, strah ... Najbolje se mi zdijo predstavljena ču-
stva: veselje, strah in žalost, ker že naslov zbirke pove, da je
hiša živa. Res je nadarjena, ni kaj za reči.

Tajda Špes, 4. a

VOŽNJA S KOLESOM

Nekega Dne so se Aleš, David in Marjan s kolesi odpeljali
iz Polenšaka v Bratislavce. Peljali so se do prijatelja Simona.
Marjanu niso prijele zavore, zato je padel po kamenju. Aleš
in David sta se mu smejala, ker je padel. Marjan je bil jezen
na Aleša in Davida. Aleš je odpeljal Marjana domov, potem
pa sta z Davidom odšla do Simona. Povedala sta mu, da
Marjan ni mogel priti, ker je padel s kolesom. Mama Ana
je Marjana udarila, ker je padel in pri tem poškodoval kolo.
Marjan je bil žalosten, ker ni mogel k Simonu. Mulil se je.
Drugi dan sta prišla na obisk k Marjanu Aleš in David. Mar-
jan je bil še vedno jezen na njiju. Aleš in David sta mu prine-
sla bonbone za opravičilo, ker sta se mu pri padcu smejala.
Marjan se jima je opravičil. Postali so spet prijatelji in skupaj
so odšli na obisk k Simonu. Pri njem so se igrali do večera.

Leonardo Čuš Gerževič, 4. b

ČUSTVA

Pesem Dreganja prikazuje posamezna čustva tako:

JEZO prikazuje tako – če dregneš vanjo govori in govori ter reglja in miglja s svojimi jezljivimi jezički.

MULO prikazuje tako – če slučajno dregneš vanjo, se njeni rožički odmulijo v hišico kot polž počasi.

ŽALOST pa prikazuje tako, da če si žalosten, se ti prav do tal povesejo kotički ustnic.

SMEH pa tako – kot takrat, ko se smejiš prhnejo v zrak sme-javi ptički.

Jaz pa jih prikazujem nekako takole:

JEZO si prikazujem tako – ko se razjezim, postanem rdeča in puham od jeze kot vlak.

MULO si prikazujem tako, da se namulim in razbijam po hiši ter se cmerim!

ŽALOST prikazujem tako – ko sem žalostna, mi pritečejo iz oči solze, oči se mi zaprejo in ustnice povesejo.

SMEH prikazujem tako – ko se smejim, skačem do neba, objemam svojo sestrico ter se mi kotički ustnic dvignejo do neba!

V drugih pesmih zbirke Živa hiša so predstavljena čustva: ljubezen, veselje, žalost, strah, jeza ...

Najbolje predstavljeno čustvo se mi zdi ljubezen. Ljubezen je vložena pisateljičin trud in je predstavljena v zelo veliko pesmih.

Maja Petek, 5. a

BELA VRANA – IZSTOPAJOČI ČLOVEK

Nekateri ljudje v skupini mislijo drugače. To so črne vrane. Vendar se najde v skupini nekdo, ki izstopa, ki se z večino ne strinja, ki je drugačen od večine. To je Ervin Fritz razložil z belo vrano, ki izstopa, saj je od večine skupine, se pravi ostale jate, edino bela vrana drugačna. Take ljudi imamo velikokrat za manj oz. ničvredne. Drugačnih skoraj nikoli ne upoštevamo. To je Fritz razložil tako, da so vrane besne. Vrane, ki so črne in sivobele, izstopajočo tepejo, žalijo ter nad njo preklinjajo. Vendar kljub vsem temu vrani ne dajo in ne dajo prav. Človek ne more preživeti sam, sam brez nekoga, ki bi mu pomagal. Bela vrana trpi, a kljub bolečinam in trpljenju se ne želi ločiti – srce tega ne dopušča, ker ve, da samo ne more preživeti.

Kljub vsem žaljivkam se človek skoraj ne more ločiti od skupine. Tudi vrana se ne more, saj kljub temu, da je jata do nje nasilna, je ne upošteva ter jo zanemarija, je to njena jata.

Tomaž Majcen, 6. a

Patricija Hojnik, 6. a
Mačja hrana, suhe barvice

BITI BELA VRANA

Svet črnih vran je vsaj zame zelo lep. Vrane so lepe črne ptice, ki jih ima pesnik, dramatik, dramaturg in prevajalec Ervin Fritz rad. V njegovem otroštvu pa žal ni bilo tako, saj je bila njegova generacija proti živalim, ki so bile nekoristne. In med njimi so bile tudi vrane. Zato se je sedaj hotel z Vranami vranam oddolžiti za vse, kar jim je naredil. Sama mislim, da bi lahko vrane imele še lepše življenje, kot ga imajo. V pesniški zbirki Vrane imajo lepo izmišljeno življenje. Tako opravljajo stvari, ki jih opravljamo mi, ljudje. Opravljajo domača opravila, hodijo v opero, pišejo ljubezenska pisma ... torej vse, kar je nam popolnoma samoumevno. Hkrati pesmi govorijo o stvareh, ki jih vrane že tako ali tako počnejo. Tako ima tudi bela vrana, ki izstopa iz množice črnih vran, svoje želje, skrbi, tožbe, sklepe ... Stvari, ki so tudi ljudem zelo znane. Ljudje se sprema za vsako najmanjšo malenkost, vendar mislim, da so vrane vseeno bolj potrpežljive, ljubeznive ... V nečem pa smo si ljudje in vrane pa le zelo podobni. Ne znamo biti strpni drug do drugega. Ne znamo biti strpni do drugačnih. Prav tako so v tej pesmi črne vrane zelo nestrpne do bele vrane, saj je drugačna, a samo v barvi. Črne vrane so belo vrano kljuvale, nanjo vpile, vendar jih

ona ni hotela zapustiti, saj je to njena jata, od katere se ni hotela ločiti. Vrano podpiram v njeni odločitvi, da ostane v jati, vendar ne bi smela dopustiti, da tako grdo ravna jo z njo.

Avtor Ervin Fritz, ki je bil rojen 27. junija 1940 v Preboldu in je študiral dramaturgijo na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani, je leta 2007 za pesniško zbirko Vrane prejel nagrado Večernica. Prav tako je leta 1979 prejel nagrado Prešernovega sklada. Vrane je začel pisati že leta 1993, ko je nastalo že 20 pesmi. Nagrado Večernica je drugič po enajstih letih prejela pesniška zbirka. Ervin Fritz velja za pesnika, ki pesni pesmi, v katerih je veliko humora in duhovitosti.

Daniela Cvetko, 7. a

BELA VRANA

Vrane. Tudi mi smo včasih vrane. Hočemo imeti vse, kar se sveti. Tudi mi smo črni tako kot vrane. Čeprav smo navadno črni od znotraj, kadar želimo koga prizadeti ali užaliti, vrane pa so črne od zunaj. Vrane so torej ptice, ki jih nihče ne mara. Ljudje smo jih označili tudi za pogrebne ptice. Nihče se jih ne usmili. Ko so lačne ne, jih vsi samo podimo, ker nam uničujejo pridelke. Po tem sklepam, da je težko biti vrana. Toda vrane se vsaj držijo skupaj, se ne izdajo, o tem pravi tudi pregovor: Vrana vrani ne izkljuje oči.

Vsaj nekaj, za kar imajo razlog, da živijo. Veliko težje življenje pa imajo bele vrane. So zelo redke, zato nimajo nikogar, ki bi jim stal ob strani. Popolnoma se strinjam z belo vrano. Čeprav se belo in črno sovražita, bela vrana hoče živeti s črno. Zato podpiram belo vrano, pravzaprav vse vrane, saj so le uboge žrtve, ki jih ljudje ne marajo. Tudi pesnik zbirke Vrane, Ervin Fritz, že od nekdaj podpira vrane. Ravno zato se je odločil napisati pesniško zbirko, za katero je prejel Večernico. Dobil je tudi Veronikino nagrado za izbrane pesmi iz pesniške zbirke Ogrlica iz rad, Savinovo nagrado, nagrado Prešernovega sklada ... Po poklicu je pesnik, dramatik, dramaturg in prevajalec. Študiral je dramaturgijo na AGRFT (Akademija za gledališče, radio, film in televizijo). Rodil se je leta 1940 v Preboldu, zdaj pa živi in dela v Ljubljani. V tej zbirki je vrane poosebil, kar pomeni, da jim je dal človeške lastnosti. Vrane so pripovedovale, kakšen je njihov svet oz. kako one gledajo nanj. Iz tega sem se tudi naučila, da moramo spoštovati vrane oz. vse živali. Pesnik je hotel s pesmijo Bela vrana povedati, da so črne vrane zelo nesramne, kadar to želijo. A takšni smo do vran tudi ljudje. Do bele vrane so se obnašale prav nesramno, niso je hotele vzeti v svojo jato, kljuvale so jo, bile, besno vpile nanjo. Vrane so od zdaj naprej moje najljubše živali. Pomagala jim bom po svojih najboljših močeh, čeprav jih ne bom mogla

Sara Horvat, 7. b, Igra črt, orig. barvni linorez 2/3

spremeniti. Da naj ne kradejo, saj jim bomo dali hrano, da naj ne krakajo, ker nam gre na živce ... S tem so se rodile, tako kot smo se mi z nekaterimi navadami.

Minea Kristovič, 7. b

MOJA PRAVA PESEM MED NIČBESEDAMI

Pesem z naslovom Prava pesem je zelo lepa, kratka in že znana. Lirski subjekt nam v tej pesmi razlaga, da ni pomembno, kdo in kdaj jo piše. Ima zelo lepo sporočilo, saj nam pove, da je treba pesem napisati takrat, kadar to čutiš, pa naj bo to podnevi ali ponoči. Pove nam, da prava pesem nastane takrat, kadar ti v besedo kane sreča, če beseda ne izgine, če ti besede nihče ne vzame, če le-ta ni brez pomena ... Ampak tudi takrat pesem zmeraj ne nastane. Tone Pavček je v to pesem dodal tudi nove besede, kot sta vsebeseda in ničbeseda. Pravo pesem je primerjal z mamo, ki je zaznamovana z rano in rožo. Pesnik pravi, da je ena sama. Pavčkov misel: »prava pesem je kakor mama, od življenja samega dana, z rano in rožo zaznamovana in ena sama« razumem tako, da je prava pesem samo ena, kakor je ena sama tudi mama. Prevo pesem je ustvarilo, napisalo življenje, ki je lahko včasih zaznamovana z rožo, to je z veseljem, drugič pa je lahko zaznamovana z rano, kar pomeni žalost, bolečino. Omenjeni štirje verzi prve kitice so se mi še posebej vtisnili v spomin in jih ne bom pozabila, vseh pa so mi bili zato, ker nosijo zelo lepo in življenjsko vsebino. V pesmi je uporabil primero ali komparacijo. Tone Pavček je pesniško zbirko Majnice in majhnice razdelil na več poglavij, jih poimenoval in jim dodal tudi okrasne pridevke, kot je npr. Čarodejka – ljubezen, ki mi je bilo tudi najlepše in najljubše, saj vsebuje veliko pesmi, ki govorijo o ljubezni. Zraven so napisani tudi angleški prevodi pesmi, ki pa so včasih prevedeni v prenesenem pomenu, saj je vse besede zelo težko dobesedno prevesti. Tako je s pesmijo Faca, katere prevod se glasi A new girl.

Pesniška zbirka Majnice in majhnice vsebuje že prej omenjene angleške prevode, vsebuje tudi spremno besedo Toneta Pavčka, v kateri nam pove nekaj o sebi. V njej zapiše, da je napisal že zelo veliko. V pesniški zbirki je dodana tudi misel ali drobtinica, ki je na koncu pesniške zbirke, pred kazalom. Čisto na koncu pesniške zbirke je kazalo, ki je prav tako v slovenskem in angleškem jeziku, razdeljeno pa je tako, kot so poglavja.

Pesniška zbirka v začetku vsakega poglavja vsebuje lepe ilustracije, ki so me še bolj pritegnile k branju. V knjigi so mi zelo všeč vse pesmi, najbolj pa sta mi bili Prava pesem in Huda ptica. Sedaj pa še nekaj o avtorju te pesniške zbirke, torej Tonetu Pavčku. Rodil se je 29. septembra 1928 v

Šentjurju pri Novem mestu. Rodil se je ravno tisto leto pred najhujšo zimo tistega časa z bratom Jožetom, ki je umrl drugi dan po porodu. Tone Pavček je bil slabotno dete in tudi njemu so že držali svečo, a je kljub temu preživel, saj pravi, da so ga zaščitili Sv. Jurij, Kurent, notranja toplota in materina ljubezen. To je bila najhujša zima. Pesnik pravi, da je bilo tako mrzlo, da je zamrznila Krka v Novem mestu in so se lahko z vozovi vozili po njej. Pove tudi, da se je ozračje tako ohladilo, da niso nikoli mogli izbe toliko segreti, da jih ne bi zeblo. Tone Pavček je zelo navezan na svoj domači kraj in ga tudi zelo spoštuje. V svojem življenju je opravljal veliko različnih poklicev, npr. bil je novinar, glavni urednik, diplomiral je iz prava. Njegovo življenje pa je bilo vse prej kot lahko. Umrl mu je sin, ki je bil še zelo mlad, toda Tone Pavček ni obupal in ni nehal pisati pesmi, saj pravi, da je beseda njegova večna sopotnica. Napisal je pesmi za otroke in mladostnike ter tudi za odrasle. Nekaj takih pesniških zbirk je npr. Vrtljak, Majnice, fulaste pesmi, Darovi, Sami soneti o ljubezni ... Za svoja dela je prejel že tudi veliko nagrad, kot so npr. Večernica (l. 1996), Prešernova nagrada (l. 1984) ter še veliko drugih. Tone Pavček mi je kot pesnik zelo všeč, saj piše zelo lepe pesmi. Tudi v prihodnje ostaja želja po branju njegovih pesniških stvaritev, ki imajo veliko umetniško vrednost.

Kaja Rukav, 8. a

Denis Fric, 8. a, Cvetica, tempera in pastel

MOJA PRVA PESEM MED NIČBESEDAMI

No, začnimo pri Pravi pesmi.

Pesnik Tone Pavček nam želi pokazati svoje mnenje o pisanju pesmi. Želi nam povedati, da se Prava pesem piše in bere sama. V pesem vključi tudi mamo, ki je dana od samega življenja, ki je zaznamovana z rano in rožo, je edina in ena sama. Nikoli ni več mam. V prvi kitici uporabi metaforo roža, ki mamo opiše kot prijazno mamo. Prava pesem se lahko piše kadar koli – jutraj, zvečer, čez dan in kadar se pač piše. Lirski subjekt v pesmi je skrit, lahko je kdor koli. Lahko je pesnik sam.

Pesnik uporablja besedne igre in uporablja čisto nove besede, kot sta vsebeseda in ničbeseda. Pesnik poudarja, kje se pesem lahko piše, poudarja kraj in čas dogajanja, kdaj se pesem lahko piše. Ko govorimo o pisanju prave pesmi, lahko govorimo o poosebitvi ali personifikaciji. Pesem se pisati sama ne more, mora jo neka oseba nekdo drug.

Moje osebno mnenje o Pravi pesmi je, da me spominja na otroška leta, ko sem še včasih sam napisal kakšno pesem, pravo pesem. Tako se tudi pesnik spominja svojih prvih, pravih pesmih, ki jih je napisal.

V Pavčkovi misli, ki smo jo dobili na listu za navodilo o pisanju spisa, me takoj pritegne besedica mama, ki je zaznamovana z rano in rožo. To pomeni z vsemi težavami, ki ji jih drugi storijo. Zaznamovana je tudi z besedico roža, ki mamo predstavlja kot veselo, srečno. Najpomembnejši mi je zadnji verz, ki govori, da je mama samo ena in edina.

Prava pesem je zgrajena iz treh kitic. Prva in zadnja kitica sta sestavljeni iz šestih verzov. Druga kitica ima osem verzov. Pesniški jezik v Pravi pesmi je razumljiv in jassen.

Pesnik Pavček pesniško zbirko Majhnice in majnice deli na več poglavij. Začne s čudežem – rojstvom, nadaljuje s čarodejko – ljubeznijo, vse do svojega rojstnega kraja, na katerega ga vežejo lepi spomini, šolanja. Vse do smrti. V omenjeni zbirki je tudi veliko otroških pesmi.

Moja najljubša pesem v Pavčkovi poeziji je Huda ptica, ki pripoveduje o otrocih, ki so sedeli na pragu in gledali v sinje nebo. Ugibali so, kdo sedi na oblaku. Je to morda ptica? Je to še kdo? Naenkrat pa se je z oblaka pred otroke na hišni prag spustila ptica in kljuknila najmlajšega v lica: »Pridi, pojdiva sonca brat!« In sta letela daleč gor proti nebu in potonila v teman ocean. Odtlej je eno sonce več na nebu in eno sonce na zemlji manj.

Glavno sporočilo te pesmi je, da smrt ne izbira. Vzame lahko slehernega izmed nas, tudi najmlajšega v družini. To pesem je pesnik posvetil svojemu sinu, ki je zelo zgodaj umrl.

»Bilo je kakor, da sem se rodil v cvetju, vzpel na mavrico in jadral za soncem.«

Te besede in to misel je zapisal pesnik Tone Pavček, ki se je rodil v Šentjuriju pri Novem mestu leta 1928. Šolal se je v Ljubljani. Želel si je postati učitelj, oče pa bi rad, da bi bil njegov sin zdravnik. Na koncu se je le odločil, da bo študiral pravo. Ko se je izšolal, je sam pri sebi rekel, da pravo ni zame tisto »pravo«.

Odločil se je za delo z besedami. Postal je pesnik, bi urednik Mladinske založbe, delal na RTV Slovenija in vse do upokojitve bil urednik pri Cankarjevi založbi. Letos je pesnik Tone Pavček dopolnil 81 let. Še naprej ostaja želja po branju Pavčkovih pesmi.

Klemen Lah, 9. b

Neli Mavrič, 9. a
Hiše, pastel

MOJA PRAVA PESEM MED NIČBESEDAMI

Pavčkova pesem *Prava pesem* je primer poosebitve. Najverjetneje omenjena pesem sodi med najbolj znane pesmi pesnikovega ustvarjanja. Pesnik nam z njo kaže svojo ustvarjalnost in predstavi čas, kdaj ima on največji navdih za pisanje pesmi. Pesnik pravi, da se *Prava pesem* najbolje piše zjutraj in čez dan, lahko tudi zvečer in ponoči. Da je pravi čas za pisanje prave pesmi prav vsak trenutek. Vendar je dobra le takrat, če imaš srečo in če ostanejo napisane le prvotne besede, ki so ti prišle na misel takoj ob pisanju. Paziti je potrebno, da pesmi kdo ne ukrade, kar pomeni, da je nihče ne sme prebrati ali videti. Za pesnjenje moraš biti nadarjen in imeti velik navdih, saj drugače ti niti sreča ne pomaga veliko. Začetek pisanja je vsekakor težaven, a ko se razpišeš, ko ti sreča kane v besedo, ni več toliko težav. *Prava pesem* je takšna, kot ti je usojeno, ker nam je tudi mama, ki jo imamo, usojena in vnaprej dana. Pesem lahko napišeš vsak del dneva, če imaš za to voljo. Pavčkovo misel »prava pesem je kakor mama, od življenja samega dana, z rano in rožo zaznamovana in ena sama« razumem sledeče: Pavček je v tem delu uporabil primero ali komparacijo in svojo pesem primerja z mamo. Da jo imaš takšno, kot ti jo je dalo življenje in ti je bilo usojeno. Torej tudi pesem napišeš tako, kot ti je bilo usojeno. Tako kot ima svoje napake in prednosti mama, ima svoje dobre in slabe značilnosti tudi pesem, ki jo napišeš.

Pavček je v svoji pesniški zbirki *Majnice in majhnice* napisal veliko domovinskih, družinskih, ljubezenskih ter tragičnih pesmi. Najbolj sem se zamislila ob pesmi *Huda ptica*, v kateri zasledimo tudi primero ali komparacijo, kjer t. i. »hudo« ptico primerja s smrtjo, ki mu je vzela najmlajšega sina in ga ne bo več vrnila. Vso svojo jezo, bes in žalost je vlil v to pesem in nastala je *Huda ptica*. *Huda ptica* je pesem, ki mi je v celotni zbirki najbolj všeč, ker je razumljiva, nosi globoko sporočilo in da človeku misliti. Po nekaj branjih omenjene pesmi, po razmišljanju in dodatnem gradivu o Pavčku iz predgovora h knjigi pesem človeku seže do srca.

Ostale Pavčkove pesmi v tej zbirki se začnejo z njegovim rojstvom in otroštvom. Sam pravi, je imel odlično otroštvo in zadovoljno otroštvo. Iz šolskih let se najbolj spominja učiteljice Pavle, o kateri je napisal tudi pesem. Bila je ostra in stroga, vendar je vseeno na njem pustila velik vtis, če je napisal pesem o njej.

Pavček se je robil septembra 1928 v Šentjurju v Novem mestu. Prvi razred je začel obiskovati v Mirni Peči. Preživel

je veliko dogodkov in stvari, ki so pomembne za naš narod. Lahko bi napisal več pesmi, kot so *Prava pesem* in *Huda ptica*. Nekatere pesmi mi sploh niso bile všeč, saj jo bile dolgočasne ali nerazumljive. A je to le moje mnenje. Če pogledam objektivno, je pesnik v svojem življenju zelo uspešen. Star je 81 let, še vedno piše pesmi za stare in mlade. Tudi v svoji pesmi *Prava pesem* je potreboval veliko sreče in bistroumnih misli.

Maša Novak, 9. b

*Lara Šacer, 9. b
Pridna sejalka, pastel*

Izdajatelj

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava

Zanjo:

Ravnatelj Iztok Hrastar,
profesor razrednega pouka

Zbrala in uredila:

Valerija Lenart

Lektoriranje:

Nataša Ivančič Ropič

Likovni izdelek na ovitku:

Alen Drevenšek, 2. a
Tjaša Šalamun, 4. a

Oblikovanje in prelom:

Zlatka Prelog

Naklada:

350 izvodov

Dornava, april 2010

